

Í DAG

Frá »Ársberetning«
ríkisumboðsins

Lufthavn í Føroyum

Flogvøllurin í Vágum varð gjordur av Bretum undir seinasta heimsbardaga. Í 1963 varð hann útbýgdur við tí endamáli at fáa í lag regluliga ferðamannaflýging við útheimin.

Henda útbýggingin umfataði m. a. umvæling av startbananum, bygging av flogvøllarhúsi við kontrolltorni. Í bygninginum er — umframt arbeiðsrúm hjá teimum, ið arbeiða á flogvøllinum og radiostöð v. m. — bíðirúm, tollstova v. m.

Afrat hesum hevur vøllurin fingið tað nýðuga telefon- og telexsamband.

Kostnaðurin er umleið 825.000 kr., harav ríðikassin letur 605.000 kr. og landskassin 220.000 kr.

Flogvøllurin verður hildin av »statens luftfartsvæsen« sum ein ríkislufthavn, og ríðikassin ber rakstrarkostnaðin.

Brevkassin

Harra blaðstjóri
Sig mær, hevur tað ikki verið
eitt lögtingsval, har tað bert
komu 20 mans á ting? Kann
hetta — ið hvussu er teoret-
iskt — henda aftur?

Forvitin.

SVAR: Vit hava biðið ein fer-
ðing kanna hetta og siga sína
hugsan. Hann sigur:

Í 1946 stíllaðu javnaðarmenn og
gl. sjálfstýri upp í felag.

Vit nevna allar flokkarnar
beinanvegin. Tj. í 1946 var Jákup
f Jákupsstovu, sum stíllaði upp
einsamallur. Fyrst nevna vit pro-
sentstølin av øllum atkvøðum og
niðanfyrir tingmannatálist.

1946:

Javnt. Sj. Samb. Framb. Fólk. Tj.
og Sj.
28 pst. — 29 pst. — 41 pst. 2
6 (4+2) — 6 — 8

1962:

28 6 20 4 20 22
8 2 6 1 6 6

Teoretiskur møguleiki í 1966:

38,5 4 18 3,6 18 17,9
9 0 4 0 4 3

Hetta seinasta er so ein mögu-
leiki, ið einans gevur 20 tingmenn
— tvs ongar eykavaldar tingmenn.

Nú verður fólkatingsval í heyst.
Vit fáa tá at siggja hvønn veg,
pillurin visir.

Eitt er tó givið: tað var bæði
ódyrari og lettari at stýra, um for-
deilingin av tingmonnum gekk
meira javnt upp til hvønn av teim-
um stóru flokkunum.

Kjarnan

EPLAPYLISUR

Við hvønn er tað hent at kunna
gera eina góða máltíð uttan át
stórvægis strið av tí. Ein tilkur
rættur eru eplapylisurnar — frá-
líkur matur!

Brúkasj skulu 8 mat-súrepli, 8
bajerskar pylsur og 50 g av
bráðnaðum smør.
Súreplini verða flust og kjarn-
húsin skorin burtur úr. Ein
pysla verður stungin gjøgnum
hvønn súrepli, sum verða lögð líð
um líð í eitt væl smurt eldfast
fat.

Hitt bráðnaða smørð verður
litað niður yvir, og fatið verður
setti í hín upphitnað ovnin til
umleið 200 stig og har skal tað

standa einar 20 mín., hágár til
súreplini eru moyr.
Borðreitt verður við rugbreyði,
sinnoppi og gjarna ráðkost-
isalat.

TÁ TAÐ BRENNIR Í BOTNIN

92.8

Um okkurt brennir í botnin í
kasserolluni, kann tað verða tønt
og fáa tað burtur aftur. Besti mál-
in er at brúka soda — 3 súpskeið-
ir til 1 lítur av vatni. Lat vatnið
við soda kóka eina løtu, hit
brenda loysnar, og tygum kunnu
vaska alltá við vánligum lógi.

HVØNN SKULU VIT VELJA?

Hetta var spurningur »Tinga-
krossur« setti lesarum sínum und-
an »einasta lögtingsvali«.

Blaðið ger upp við hvønn ein-
stakkan flokk. Um fólkaflokkin
verður sagt:

»Og fólkaflokk! Nei, velsign-
að! Ein flokkur, ið er so vingl-
uttur, hvat ið stjórnskipanini
viðvikur, tora veljararnir neyvan
geva ov nógv vald, eitt í dag,
annað í morgin, nei, tað ber
ikkí til.«

Veitst tú

AT Í 1900 vóru tað bara
4000 av 76 mill. amerik-
anum sum høvdu bíl. Í 1909
skrivað navnframar ameri-
kanskur blaðmaður: »Táð er
láturligt at trúgva, at bílar
nækrandi fara at káppa
skulu av sum flutnings-
töl.«

AT Kyr oðta verða veðursjúkar.
Tað er ikki óvanligt at tær
missa matarlystin og mjólk
munandi minni, tá ið tað er
lýtt í veðrinum.

AT Eitt evanska litið kyknudjór,
pörmecium caudatum, sum
ikkí sæst við berum eygum,
tolir 800 ferðir so nógv atom
sum menniskja.

AT Heimsins elsta telefon fram-
vegis verður brúkt. Hon er á
ráðhúsinum í Boston, har hon
varð uppsett 16 ár eftir at

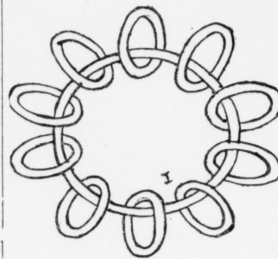
Graham Bell hevði gjørt hina
fyrstu telefonina

AT Í klassisku forneldini vóru
eingi sjúkráðsini — vóru ikki
tikin í brúk fyrr enn umleið
300 ár e. Kr.

BARN- MATUR

GAMAL HALGIDAGUR

Niðanfyrir hava vit latið nakrar
ringar uppí ein ring. Inn í teir
emáu ringarnar skalt tú seta bók-
stavir, sum rætt settir og rætt lissir
verða til navnið á einum gomlum
halgidegi, sum vit tó ikki halda
longur.

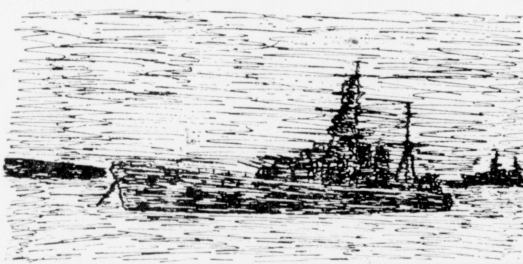
Vit skulu gera gátuna lættari við
einari gátu aftrat:

Hvør fuglur hevur fuk reiður
henda dag?

Keypid SOSIALIN!
Huddið SOSIALIN!
Lesið SOSIALIN!

SØKKIÐ BISMARCK!

eftir C. S. FORESTER

Í mjorkanum við Scapa Flow ...

(Framhald)
Í mjorkanum við Scapa Flow
vóru signallyktirnar byrjaðar til
senda orðar og svør. Skjót fótá-
fær hoyrdust á dekknum. Telefon-
irnar byrjaðu at tósa í mjorkanum.
Ein rodd segði í einum talirøri:
»Sir tað eru boð frá flaggskip-
inum.«

Niðri á banjanum buldraðu
háttalararnir og sýntust at káppast
við bátsmannsfløtjurnar. »Útpur-
ing av bakborðs vakt. Akkers-
mennir mynstrað á dekknum
um tiggju minuttir. Útpurung av
vaktin.« Teir veldugu banjarnir
vóru stógvandi: fullir av monnum,
sum svóvu í koyggjunum, sum
vóru upphongdar á mest óderligar
mátar og nú byrjaðu menn, sum
vildu sova, at lata seg gjóða út úr
teimum. »Hvat feilar?« spurdi ein.
»Ring upp til aðrnallin og spyr.«

segði ein annar. »Eg fari upp at
híva akkerið inn.« Hesin sum at
Nobby stóð og striddist við at
lata seg í oljuleðini og at end-
anum var hann lögur. »Gerid
pláss fyrir einum manni sum skal
út og gera stítt arbeiði.« segði Nob-
by. Hann fór trampandi ígjøgnum
skipið, fleiri ferðir upp gjøgnum

— Eg havi so ofta sagt tað:
gjóði ikki landstýrisflokknar
verri enn teir eru. Tað ber næst-
an ikki til!

Mostur: Niels góði, tú fert væl
ikkí eftir mjólk í hasum skitnu
buksum.

Niels: Nei, mostur, eg havi
mjólkspann við mær!

VÆL SAGT: Pengar hava ongan
týðning, tá ein ongar hevur.

— Fólk, sum hava nóg góða tíð,
skulu altíð taka tíðina hjá øð-
rum.

— Tú, er tað ikki ræðuligt at
hugsa sær at verða jarðaður liv-
andi, tá ein er deyður.

— Tú, er tað ikki ræðuligt at
hugsa sær at verða jarðaður liv-
andi, tá ein er deyður.

leidarar, og at endanum kom hann
upp á hvalabakið. Í myrknum
soust aðrir oljudansar glitra. Regn-
ið kom piskandi inn yvir hvala-
bakið og vindurin yldi meðan teir
striddust við at fáa akkerið inn-
borðs. Niðri í einum myrkum lu-
garí byrjaði ein telefon at kima,
og »jálvt um ljósið varð tendrað
alt fyrir eitt, evdnadist tað henni
at ringja tær ferðir, aðrenn tann
hálvsvandi: maðurin hevði tikid
hanna. »N. N., kommandørur her.«
»Full speed á kassan aðrenn 10
minuttir.« segði roddin í hinum
endanum. »Gott eg komi.« segði
maskinkommandørurin, velti seg úr
í koyggjuna og byrjaði at lata seg
í uniformin.

Hetta var akkurat tað sama sum
tá ið »Bismarck« fór til sjós, og
tað sama hendi eisini beint nú.
Úrni í maskinruminum í teim-
um báðum skipunum, passaðu
akkurat við hvønn annan og vísti
20 minuttir yvir 12 nátt. Akker-
spólini mólu, keturnar komu inn
íð fyri líð, ordmarópinu gingu fram
og aftur, ventilarir til dampur-
binurnar vóru opnaðar, skrúvur
nar byrjaðu at mala í tí myrka

vatninum, og spakuliga fór skipið
gljóandi út úr Scapa Flow gjøgnum
um U-bátsverjurnar. Tað kundi
akkurat tað sama verið »Bismarck«
um ikki tað veikað ljósið hevði
vist at á hekkuna stóð navnið
HOOD. Beint í somu løtu fóru
skipini til sjós. »Bismarck« við kós
móti norð, fyrir at sleppa uttan um
Island. »Hood« og tess fylgiskip,
»Prince of Wales« nakað væl long-
ur móti suðri fyrir at forða »Bis-
marck« at sleppa gjøgnum Dán-
markssund, um hann fór tann
vegin. Og í somu løtu, skipið var
komið út úr Scapa Flow, rendi tað
seg í illveðið. Gronin fór upp og
niður, og stórir skvampar brutu
heilt aftur móti brúnni. Tey somu
korini hevði »Bismarck« ella kan-
ska verri: teir pløgu seg gjøgnum
grá fjøll av iskoldum sjógv og tað,
sum kanska var verri. Her út á
tá iskaldan Atlantshavinum, høvdu
teir ikki ein einasta tjans fyrir at
móta vinum, men bert ótta fyrir at
móta figgindum.

Lütjens, admiralur og Linde-
mann, kommandørur søtu beint tá
og tósaðu um hesar veruleikarnar
í lugarinum hjá kommandørinum,
sum lá beint undir brúnni. Teir
vaggaðu frá síðu til síðu, alt eftir
sum skipið rullaði. »Men figgind-
in veit jú ikki betur, enn at vit
liggja í Grímstadfirði«, segði
Lindemann. »Teir hava ikki fingið
tá víta, at vit eru farnir til sjós,
og um teir høvdu tað, kunnu teir
ikkí víta hvat kós vit halda.« —
»Ja, mín góði Lindemann, men
roynt at siggja veruleikan frá hin-
ari síðun. Teir eiga havið all, sum
tað er — vit mugu snikja okkum
av stað, eins og tjovar. Tað mugu
vit ganga við alt fyrir eitt, sjálvt
um okkara uppgáva er at broyta
hetta, og tað rættuliga skjótt.
Hvussu kunnu vit víta, um ikki
ein bretskur orlogsmáður kemur til
sjóndar beint framman fyrir gron-
ina á okkum nú hesa løtuna, ella
um »fann minuttir?« — »Okkara
fregartarasta...« — »Okkara
fregartarasta kann meir enn so
fara skeiv, tað víta tygum væl.
Hvað er sýnið? Einar tveir fjór-
ingar? Heldur ein. Vit hava ikki
roynt radarin enn. Vit kunnu ikki
rokna við at vera ávarðaðir, að-
renn teir byrja at skjóta eftir okk-
um. Vit mugu hvørja einastu løtu
vera klárir til at skjóta hvønn ein-
asta figginda í sor, aðrenn hann
fer møguleika fyrir at skaða okk-
um.« Men vit fara at verja leingið
tíð sjós, harra admiralur. Fólkid
fer skjótt at verða úrslitið á tann
hátt.« — »Tá ið nakrir dagar eru
gingir, kunnu vit kanska slakka
nakað av. Til ta, skal tað verð,
sum tað er nú. Helvtin kann sova,
men lat ongan fara frá hár, hann
eigur at vera.« — »Sum tygum
vællja, harra admiralur.« Soleiðis
kom tað so at vera umborð á »Bis-
marck«.

Í kanóntorninum, niðri í goym-
lurumunum, í maskinruminum, og
á dekknum var øll manniginn klár
Helvin hevði vakið, meðan hær
royndu at sova best gjørligt.
Summir lógu, meðan summir søtu
upp ímóti skotum og lufttrønum,
meðan teir vaggaðu í tákta við
skipið og ótta vóru teir vakrir, tá
skipið rullaði óvanliga langt.
»Hatta er prisurin, við mugu
gjalda, tí Bretland hevur valdið á
bjónum.« segði Lütjens. »Hetta
mugu vit minnast, tá bretar koma
krúpanði og bjója um frið.« —
»Táð skilji eg, harra admiralur,«
segði Lindemann og fyrir at »Ja
okkurt annað at tósa um, fór hann
yvir at einum talirøri og spurdi
um okkurt. Tá ið hann hevði fang-
ið svarið bar hann tað víðari til
Lütjens, í tí hann segði: »Sýnið er
nakað væl minni, enn eitt.«

(Framhald.)